

Homília na Zelený štvrtok pri svätej omši Missa chrismatis v Katedrále sv. Martina v Spišskej Kapitule 2.4. 2026

Drahí moji spolubratia kňazi, milí bratia a sestry,

Zelený štvrtok dopoludnia nás každoročne zhromažďuje okolo oltára ako jedno presbytérium so svojim biskupom. Je to chvíľa milosti – ale aj chvíľa pravdy. Chvíľa, keď si znovu uvedomujeme, kto sme – a prečo sme boli povolani. Ďakujem Vám za nasadenie, s akým žijete a uskutočňujete svoje kňazstvo vo farnostiach, v rozmanitosti služieb pre dobro našej diecézy. Toto poslanie často vykonávate uprostred únavy a rôznych zložitých situácií, o ktorých vie iba Boh. Za to Vám ďakujem.

Dnešná liturgia nás vracia k samému jadrú kňazstva: k Ježišovi Kristovi, ktorý je večným kňazom a ktorý nás urobil účastnými na svojom jedinom kňazstve. Keď počúvame Božie slovo, vidíme, že Pán Ježiš neformuje svojich učeníkov abstraktnými definíciami, ale obrazmi. Obrazmi jednoduchými – a pritom nesmierne hlbokými. Dovoľte mi dnes, drahí moji spolubratia, ponúknuť vám tri obrazy, ktoré považujem za kľúčové pre náš kňazský život.

Prvým je obraz pastiera. Pán Ježiš hovorí: „Ja som dobrý pastier. Dobrý pastier položí svoj život za ovce.“ V tomto obraze nejde o funkciu, ale o vzťah. Pastier pozná svoje ovce – a ony poznajú jeho hlas. Pastier necháva deväťdesiatdeväť a ide hľadať tú jednu stratenú. Pastier nie je správca systému, ale svedok vzťahu. Jeho autorita vyrastá z blízkosti a poznania. A vrcholom jeho služby je darovanie seba samého. Byť pastierom dnes znamená: poznať svojich ľudí nie ako „štatistiku“, ale po mene; mať čas na človeka, nielen na program; nie byť v srdci aj tých, ktorí odišli, vzdialili sa – ba aj tých, ktorí nám ublížili. Pastier nie je ten, kto má všetko pod kontrolou. Pastier je ten, kto zostáva. Kto neuteká. Možno najväčším pokušením dneška je stať sa manažérmi. Ale Kristus nás neustanovil za manažérov – ale za pastierov.

Druhým obrazom je rybár. Keď Pán Ježiš povoláva Petra, hovorí mu: „Neboj sa! Odteraz budeš loviť ľudí.“ Peter zakúsil neúspech: „Celú noc sme sa namáhali a nič sme nechytli.“ A predsa na Ježišovo slovo spúšťa siete. Tu je dôležitá pravda: misia nezačína úspechom, ale poslušnosťou slovu. Rybár koná v dôvere, nie v istote výsledku. Rozhodujúci moment je: „Na tvoje slovo...“ Drahí spolubratia, byť rybárom ľudí dnes znamená: mať odvahu vyjsť na hlbinu – aj tam, kde sa zdá, že „nič nie je“; nerezigovať na ľudí, ktorí sú vzdialení Cirkvi; hľadať nové cesty, ale vždy v jednote s Kristovým slovom. Rybár vie, že nie každé spustenie sietí prinesie úlovok. Ale vie aj to, že bez spustenia sietí nebude nikdy nič. Možno aj my si niekedy pri svojich pastoračných

aktivitách hovoríme: „Celú noc sme sa namáhali...“ Ale práve tam začína Božia milosť: „Na tvoje slovo spustím siete.“

Tretím obrazom je rozsievateľ. Rozsievateľ vychádza siať semeno. A ono padá na rôznu pôdu. Niečo je pošliapané, niečo vyschne, niečo zadusia trne. A predsa rozsievateľ seje ďalej. Božie slovo má vnútornú silu – ale rešpektuje slobodu človeka. Rozsievateľ nerozlišuje, kam bude siať – je štedrý. A úroda neprichádza hneď, ale v správnom čase nie v tom podľa nás, ale podľa Pána Boha. Byť rozsievateľom dnes znamená: verne ohlasovať slovo, aj keď nevidíme výsledky; neprispôsobovať evanjelium, ale trpezlivo ho ponúkať; veriť, že aj slovo, ktoré sa zdá stratené, môže raz priniesť ovocie. Najväčším pokušením je prestať siať. Rezignovať. Diabol sa poteší našej rezignácii. Ale kňaz, ktorý prestane ohlasovať slovo, stráca jadro svojej identity. Našou úlohou nie je zabezpečiť úrodu. Našou úlohou je zostať vernými rozsievateľmi.

Drahí bratia, tieto tri obrazy nie sú len opisom našej služby. Sú predovšetkým obrazom Krista samotného. On je Pastier, ktorý dáva život. On je ten, ktorý nás učí spúšťať siete. On je Rozsievateľ, ktorý neúnavne seje Božie slovo. My sme kňazmi práve natoľko, nakoľko zostávame v ňom. Zdrojom našej vernosti nie je naša sila, ale Eucharistia, ktorú slávime.

Drahí bratia, dnes si obnovíme svoje kňazské sľuby. Neobnovujeme len slová. Obnovujeme svoje „áno“, ktoré sme kedysi vyslovili pred Bohom a Cirkvou. A dnes vám chcem zo srdca poďakovať. Ďakujem vám za to, že ste zostávate verní aj v skúškach, v únave, v nepochopení, niekedy aj v osamelosti. Kňazská vernosť sa totiž neprejavuje len vo veľkých chvíľach, ale najmä v každodennom „zostávam“. Zostávam pri Kristovi. Zostávam pri Cirkvi. Zostávam pri ľuďoch, ktorí mi boli zverení. A práve táto vernosť – často skrytá, nenápadná, možno aj zranená – je tým najkrajším svedectvom, ktoré dnešný svet potrebuje. Prosím vás: buďme verní. Nie preto, že sme silní, ale preto, že On je verný. A keď sa cítíme slabí, pripomeňme si: nie my držíme Krista, ale Kristus drží nás.

Nech nás dnes večný veľkňaz Pán Ježiš znovu posilní, aby sme boli jeho kňazi, ktorí majú srdce pastiera, odvahu rybára a trpezlivosť rozsievateľa. Amen.